

hyppigt Skifte af Forligsmand Sted, hvilket vil have den uheldige Følge, at de Erfaringer, som Forligsmanden høster under sit Arbejde, og det Kendskab, han erhverver til Personer og Forhold, ikke kommer Forligsinstitutionen til Gode.

Der er i Udvalget Enighed om, at de foran fremhævede Vanskeligheder ikke bør søges afhjulpnet ved, at Forligsmandshvervet fra at være en Bibeskæftigelse for Indehaveren gøres til dennes Hovedbeskæftigelse, da dette af flere Grunde maa anses for uheldigt.

Den fornødne Aflastning bør derimod efter Udvalgets Mening tilvejebringes ved, at den nuværende Ordning med en Forligsmand og en Stedfortræder for Forligsmanden ændres derhen, at der fremtidig udnævnes tre Forligsmænd med ganske ensartede Beføjelser. Herved vil man formentlig opnaa, at Arbejdet for den enkelte Forligsmand — selv i Forligsinstitutionens travle Perioder — ikke bliver større, end at det levner vedkommende Tid til at passe sin Hovedbeskæftigelse. Det skulde derfor være lettere at faa Stillingen besat, ligesom man formentlig vil kunne undgaa hyppigt Skifte af Forligsmænd. Endvidere vil man ved denne Ordning lettere end under den nuværende i Forligsinstitutionen kunne faa repræsenteret de forskelligartede Kundskaber og Evner, der er af Betydning, for at Institutionen kan løse sin samfundsvigtige Opgave tilfredsstillende.

Med Hensyn til Fordelingen mellem Forligsmændene af de Arbejdsforhold, i hvilke hver enkelt af dem bør mægle, har man under Hensyn til de her i Landet raadende Organisationsforhold for Arbejdsgivere og Arbejdere ikke anset det for muligt at følge samme Regler, som er gældende i Sverige og Norge, i hvilke Lande hver Forligsmand har sit bestemt afgrænsede, lokale Omraade. Man har ikke anset det for muligt i Loven paa Forhaand at fastslaa, hvorledes Forretningerne skal fordeles imellem Forligsmændene, men foreslaar, at disse selv maa træffe Afgørelsen heraf, enten ved en for hvert Kalenderaar fastsat Forretningsorden eller i hvert enkelt Tilfælde. Derigennem vil de skiftende Tidens Krav til Forligsinstitutionen bedst kunne imødekommes.

I de Konflikter, i hvilke hver enkelt Forligsmand i Henhold til den mellem Forligsmændene aftalte Arbejdsdeling skal mægle, bør han efter Udvalgets Mening være suveræn, saaledes at hans Mægling gennemføres uden de andre Forligsmænds Medvirken. Dette udelukker naturligvis

ikke, at han raadfører sig med sine Kolleger, ligesom Udvalget forudsætter, at Forligsmændene forhandler indbyrdes om Retningslinier og Hovedsynspunkter for Forligsinstitutionens Arbejde i Almindelighed.

Der vil imidlertid efter Udvalgets Mening kunne foreligge saadanne Situationer, at de tre Forligsmænd i *Fællesskab* bør foretage Mægling. De Situationer, der forelaa i Foraaret 1920 og 1921, var under Hensyn til Omfanget af de Konflikter, der enten allerede var udbrudt eller stod umiddelbart foran Udbrud, af en saa vidtrækkende samfundsmæssig Betydning, at Ansvar for, om der burde fremsættes Mæglingsforslag og om dettes Indhold, næsten var for stort for en Enkeltmand. Saadanne Situationer, der særlig vil opstaa som Følge af, at forskellige Arbejdsstridigheder sammenkobles, vil kunne foreligge ogsaa i Fremtiden, og man har derfor i Udkastets § 5 foreslaaet, at Forligsmændene i saadanne Tilfælde kan beslutte, at Mæglingen skal udføres af alle tre Forligsmænd i For-
ening.

Ifølge den gennem Aarene udviklede Praksis har der ikke mellem Forligsmanden og dennes Stedfortræder fundet noget snævrere Samarbejde Sted, idet Forholdet i det store og hele har været det, at Stedfortræderen kun er traadt til i Tilfælde af, at Forligsmanden har været forhindret i at mægle, hvad enten dette nu har været paa Grund af, at han samtidig har mæglet i en anden Konflikt, eller fordi Arbejdet i Forligsinstitutionen paa et givet Tidspunkt er blevet saa overvældende, at Forligsmanden rent fysisk har maattet aflastes, eller af andre Aarsager. Som det vil ses, forudsætter derimod den af Udvalget foreslaaede Ordning ikke alene i de Tilfælde, hvor Forligsmændene udfører Mæglingen i *Fællesskab*, men i det Hele et vist Samarbejde imellem Forligsmændene. —

Udvalget har anset det for rettest, at Loven fremtidig benævnes »Lov om Mægling i Arbejdsstridigheder« og skal med Hensyn til Udkastets enkelte Paragraffer udtale følgende:

Til § 1.

Som nævnt i de almindelige Bemærkninger muliggør den foreslaaede Ordning med tre Forligsmænd formentlig, at man i Forligsinstitutionen kan faa repræsenteret de forskellige Kundskaber og Evner, der er af Betydning for en heldig Løsning af